

Feuilleton Het Gele Huis (13)

Pizza-eters

Kunstenaar Cornel Bierens heeft een droom: in januari 2015 wil hij in Amsterdam een Van Gogh-huis openen, waar het werk van de schilder te zien is in driedimensionale installaties. In Het Gele Huis kun je straks letterlijk de wereld in lopen die Van Gogh schilderde. Wekelijks beschrijft Cornel Bierens zijn lotgevallen. Hij heeft nog krap zes maanden.

Met z'n tien zitten we in een pizzeria midden in Amsterdam klaar voor de lunch. De eigenaren zijn Koerden en al jaren vrienden van onze gastheer Harry. Hij zit aan het hoofd en heet ons welkom. 'Ik heb goed nieuws, we gaan niet discussiëren. En voorstellen doen we achteraf.' Hij heeft beloofd rond Het Gele Huis 'een familie te creëren' en doet dat dus zo: door uitsluiting van wellesnietesspelletjes en het gewicht van de cv's. Hij vraagt me mijn ideeën toe te lichten.

Ons leidende principe is de kijkdoos, leg ik uit, een schoenendoos met een gaatje. Ik haal er een tevoorschijn en laat hem rondgaan. Kijk je door de zij-

ramen, dan zie je slechts losse vangoghiaanse flarden. Kijk je door het magische gaatje, dan zie je het bekende schilderij van de rieten stoel. De doos staat model voor de installaties in Het Gele Huis: levensgrote kijkdozen waar de bezoeker doorheen kan lopen.

'Alice in Wonderland', zegt iemand. Bij anderen roept de doos herinneringen op aan een ervaring bij springtij, of aan huilende mensen voor het Van Gogh Museum. Mooie verhalen. Maar hoe meer er volgen, hoe meer ik besef dat deze familielunch niet naar de suikeroom zal leiden die we stiekem nog zoeken. Ik kijk naar Giedie en zie een gezicht dat op 'een mijl op zeven' staat.

Wat is er met ons? Zijn wij al te veel in de ban van onze haast? Is

Jozef Israëls, 'Arbeidersgezin aan tafel', 1882.

een beetje omleiding al genoeg om ons ongeduldig te maken?

De volgende dag word ik wakker met in mijn hoofd een schilderij van Jozef Israëls, *Arbeidersgezin aan tafel*. Ooit zag ik deze voorloper van Van Goghs *Aardappeleters* in het Haags Gemeentemuseum. Ik zoek een afbeelding ervan op en zie nu pas dat Israëls' familie geen aardappels eet, maar pap. Ook zie ik dat Van Gogh zowel leunt op deze pap-eters als er zijn geduld bij verliest, en dat beide bewegingen zijn eigen schilderij zeer ten goede komen. Opeens voel ik een hevig verlangen opkomen naar de volgende lunch met onze pizza-eters.

.....
www.cornelbierens.nl